

Viktor
Dyk

Milá sedmi
loupežníků

Půjčujeme:

knihy / časopisy / noviny / mluvené slovo /
hudbu / filmy / noty / obrazy / mapy

Zpřístupujeme:

wi-fi zdarma / e-knihy / on-line encyklopedie /
e-zdroje o výtvarném umění, hudbě, filmu

Pořádáme:

setkání s autory / přednášky / koncerty /
filmová představení / výstavy /
aktivity pro děti a jejich rodiče / čtení

www.mlp.cz

knihovna@mlp.cz

www.facebook.com/knihovna

www.e-knihovna.cz

Znění tohoto textu vychází z díla *Milá sedmi loupežníků* tak, jak bylo vydáno Mladou frontou v roce 1959 (DYK, Viktor. *Milá sedmi loupežníků*. Praha: Mladá fronta, 1959. 126 s. Květy poezie, sv. 9).

Text díla (Viktor Dyk: *Milá sedmi loupežníků*), publikovaného [Městskou knihovnou v Praze](#), není vázán autorskými právy.

Citační záznam této e-knihy:

DYK, Viktor. *Milá sedmi loupežníků* [online]. V MKP 1. vyd. Praha: Městská knihovna v Praze, 2013 [aktuální datum citace e-knihy - př. cit. rrrr-mm-dd]. Dostupné z: http://web2.mlp.cz/koweb/00/03/90/49/03/mila_sedmi_loupezniku.pdf.

Vydání (obálka, grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci [Creative Commons Uveďte autora-Nevyužívejte dílo komerčně-Zachovejte licenci 3.0 Česko](#).

Verze 1.0 z 21. 5. 2013.

OBSAH

Prolog	5
1.	7
2.	8
3.	8
4.	9
5.	9
6.	10
7.	10
8.	11
9.	11
10.	12
11.	13
12.	13
13.	14
14.	15
15.	16
16.	16
17.	17
18.	17
19.	18
20.	19
21.	20
22.	21
23.	21

Prolog

Neznám přesného už data,
ale kdysi se to stalo
za letního večera.
Bylo někdy po klekání,
sám jsem kráčel pustou strání,
dívaje se do dálek.
Krajina to byla známá,
pohorské to panoráma,
vrch a dol a vrch a dol.

Nevím přesného už data,
oživila však stará nota
za letního večera.
Vášnivá a teskná nota,
stará nota romantiků,
v letní noci houslí pláč.
Sedm vidím loupežníků.
Dosud visí na čakanu,
jak jsem zřel je před lety.

Sedm let už přešlo zatím,
k sujetu se přece vrátím.
Dávné bouře bol a síla
vzpomínkou se probudila.
Chladný vítr vanul z hor,
cítil soucit jsem a vzdor.
A já tiše citoval si
staré osudové drama:
Jsem ten, jehož, lesy, znáte,
jemuž vrazi řeknou brate,
loupežník jsem Jaromír.

Sedm vidím loupežníků,
jak jsem zřel je před lety.
Milá nosí pro ně kvítí,
musilo prý všechno býti;
sova ještě houká v lese,
rozvalen je starý mlýn.
A co cítím teď, to zve se
radost ze zla úhrnem.

Hra a vášeň, úsměv, kletba,
výkřik pomsty, její ticho,
„In tyrannos“ Schillerovo.
Radost ze zla úhrnem.

Bolest tmy a truchlost stínů,
bolest pobloudilých z cesty.
Rachocení ranních bouří.
Radost ze zla úhrnem.

Féerie našich bludů,
plaché zmatky našich srdcí.
Posměvavý přízvuk ozvěn.
Radost ze zla úhrnem.

Tiše housle zaplakaly,
rytmus jakýs zvonil v nitru,
pateticky zněly verše
starosvětské balady.
A já sen svůj tiše choval
a já sobě opakoval,
říkal krajině té šeré,
kterou noc se tiše bere,
citát z Schicksalsdramatu;
samolíbým světcům říkal,
přežvýkavcům na katedře,
světlům vlasti ubohé:

Jsem ten, jehož, lesy, znáte,
jemuž vrazi řeknou brate,
loupežník jsem Jaromír.

1.

Loupežník zpívá:

Úžlabím vede cesta v tmách.
Sto rýnských. Celý kraj se děsí.
Nejistá pole. Zrádné lesy.
Z té hlavy mají všichni strach.

A tak se chodí nad propastmi.
Sklouzneš a konec. Mlčí hloub.
Krev teče z rány. Oči v sloup.
Vzpomínku věnuje snad vlast mi.

A cesta vede šerem skal.
Farář, ten káže oheň, síru.
To už je tak, kdo nemá víru.
Ovečky spí. Má pastýř žal.

Hartusí páni od práva.
Tak dlouho zbojník řádí v skrytu.
To podkopává autoritu.
Kdo žandarmy to uspává?

A cesta vede sídly sov
a časem slyšet píseň sýčka.
Smrt chodí lesem? Přivřem víčka.
To je ta cesta na hřbitov?

Nad propastmi jde naše stezka,
kam biřiců se noha bála.
Sto rýnských včera bratru stála –
co naše hlava stojí dneska?

2.

Milá sedmi loupežníků zpívá:

Bludičky tančily, ohýnek plál.
Jdu cestou necestou. Dálka mne vábí.
Na zemi budu spát, na hedvábí?
Jdu stále dál, jdu stále dál.

Chci zahřát ruce. Je mi zima.
Chci zahřát nohy. Tisíc díků.
- Ty nebojíš se loupežníků? -
Očima hledí planoucícma.

- Ne, nebojím se. Nůž váš rudý
mne zajímá. Chci ruce hřát. -
- Chceš jít s námi? - Chci-li? Snad.
Ne, nebojím se. Pouze nudy.

3.

Loupežník zpívá:

Je naše panství noc a stín.
Je naše panství les, jenž zpívá.
Hýříme. Časem smutno bývá.
Ožije časem starý mlýn.

Hledají. Loví. Léčky staví.
Kdy bude konec? Zítřa, dnes?
Večer je teskný, šerý les.
Přátelé, omakejme hlavy.

Přátelé, vína přijijme si.
Žena. My máme pouze ji.
Je naší láskou, nadějí.
Oprátka zítřa. Mlčí lesy.

4.

Milá sedmi loupežníků zpívá:

Jsem jako svěží polní květ
u cesty, kde jde lidí mnoho.
Jsem pro všechny a pro nikoho.
Je škoda mojich mladých let.

A z rána padá krůpěj rosy
a v poledne je slunce žár.
Svěžímu květu nese zmar,
kdo utrhne a s sebou nosí.

Když zří mne jezdec, s koně skočí.
Chce v dálku snad mne vzíti, bloud?
Ne, já se nedám utrhnout.
Chci ještě vábit jiné oči.

5.

Loupežník zpívá:

V neděli počestně se brali
do kostelíka rodiče mí.
Žili tak klidně mezi všemi,
nehlučně, jako umírali.

Bez vášně žili, beze spěchu.
Hrob křesťanský a tichý měli.
Obraz zbyl po nich neumělý
a dobrá paměť v otce cechu. –

Jak zabloudil jsem v tmavé noci?
Kdo vnutil mi to v ruku nůž?
Rodiče dobří, sbohem už!
Nebylas, matko, věrná otcí?

6.

Milá sedmi loupežníků zpívá:

Noc měsíčná. A blízká děsu.
Noc, která vůní hříchu dýše.
Jste z výpravy. Jen jděte tiše.
Nerušte píseň černých lesů.

Vím, jistě kořist dobrá byla.
Mně říkala to záře hvězd.
Hle, zlato, šperky. Dobře jest.
Já za vás jsem se pomodlila.

Zarudlou skvrnu má váš šat.
Je oheň to, jenž zbarvil látku?
Je v předvečer dnes velkých svátků.
Sepněme ruce. Kdo to pad?

7.

Loupežník zpívá:

Neumím, milá, zprávy dát,
tvář mihla se, meč blýskl v pěsti.
A časně umřít také štěstí.
Byl mladý. Bil se. A pak pad.

Měl zlaté vlasy. Planuly
v zápase jeho oči mladé.
Pak závoj jak když na ně klade.
Byl mladý. Bil se. Zhasnuly.

Já závidět bych málem moh.
Na mechu leží. Les tak voní.
Srny se nad pasekou kloní.
Byl mladý. Bil se. Šťastný hoch!

8.

Milá sedmi loupežníků zpívá:

Nevím, co sen ukryl krátký.
Vždy jsem chtěla v širé světy,
dýchat vůni, hledat květy.
Nechci nikdy hledět zpátky.

Nevím, mohl-li kdo lkáti.
Vábila mne jiná touha.
Objetí chci dáti dlouhá.
Ale srdce nechci dáti.

Kdos prý plakal. Oblak plouti
zřím v tu stranu. Nevzkazují.
Mráčku, sbohem. Nelitují.
Nechci nikdy vzpomenouti.

9.

Loupežník zpívá:

Noc je tichá. Velkost hor tě bolí.
Vycházím ven ze svých lesů. Smutno.
Širá pole. I tam žítí nutno.
Bílá mlha stoupá nad údolí –

Nevím, kdo tam dře se bez oddechu,
uštván vstává, uštván večer lehá.
Měsíční svit ostře nějak šlehá.
Zvučí krok – a já zvyk chodit v mechu.

Mlha umí lákat, čerti vědí –
mlha umí mluvit o návratu.
V chudém svitu louče někdo sedí,
hovorná zní píseň kolovratu.

Měkká slova někdo v stínu žvatlá.
Batolí se vstříc ti děcko z chaty.
Zrádná pole! Půjdu v lesy zpátky.
Bílá mlha byla by mne zmátla!

10.

Milá sedmi loupežníků zpívá:

Noc tajemství je pravá.
Kapradí, hle, dnes kvete.
Po práci, milí, jděte.
Znamení sova dává.

Noc svatojanská volá.
Jsou kouzla v její páře.
Kdo rozpálí mé tváře?
Metejte kostky, holá!

Noc přišla. Bují země.
Do jitra čas je dlouhý.
Kdo ukojí mé touhy?
A kdo je uspí ve mně?

11.

Loupežník zpívá:

Ví bůh, kde člověk kosti složí.
Proud bystrin nejlíp těci nechat.
Ustaňte! Nezdravo tak spěchat.
A máte zlato? Máte zboží?

Vy jdete těžít s hřivnou svojí.
Úrodné zlatem vaše vozy.
Kup, sedláče! A boh-pomozi:
co stálo groš, pět grošů stojí.

Bůh odnímá a zase dává,
a chce-li, lidské činy zvrátí. –
Vy o groš zvykli jste si hrátí.
Což menší sázkou naše hlava?

12.

Milá sedmi loupežníků zpívá:

Dnes nevrací se. Marně zrak
v tmách hledá lidi. Tma je čirá.
Strašidlo bílé v okna zírání.
Hodiny. Stále tik a tak.

Dnes jako by byl spáchán hřích.
Přecházím marně síní svojí.
Pes skučí. Což i on se bojí?
Kdo vedle mne to náhle vzdych?

A srdce nosí těžké břímě.
Co přinese mi tato noc?
Volám tě, bože, na pomoc.
Jsem hříšnice. Než stůj dnes při mně!

13.

Loupežník mluví:

Zřídka se lov tak podaří.
Zdravím vás, pane faráři!

Nevím, co děsí vás, co vás tak mate.
Zbloudilé ovečky před sebou máte.
Napравit jejich blud potěší mnoho
dobrého pastýře. Važte si toho.

Příbytek náš, ten trochu chudý je,
a okny vítr fouká sem prudce.
Bůh šatí hůř nás než své lilie.
– Cože tak hledíte na naše ruce?

Pastýři dobrý, z dávných časů
ještě vás poznávám po sladkém hlasu.
Spása i prokletí řine se se rtů;
někdo do nebe, někdo jde k čertu.
Pamatujete na ten hlad
– boží či čertovo dílo? –
My šli jsme na dveře zaklepat,
otevřít nechtěl nikdo rád,
tož brali jsme, co bylo.
Sem tam se pátilo. Pitvorný
hon počal vysoké zvěře.
Na zámku jindy tak hovorný,
proč že tak hledíte na naše dveře?

Konec vzal špatný tento lov,
což bylo dobré dle vašich slov.
Nu, byl to tehdá hluk a křik,
a vy jste vzdával bohu dík.

Na stromech tehdy viseli
vyzábllí lidé, hubené hrušky. –
Na zámku tolik veselý,
proč že tak hledíte na naše pušky?

Kde lidé věší se, hlavy se věsí.
My se tu ukryli v hluboké lesy.
Pastýři dobrý, z vašeho stáda
oveček několik účet žádá.
Kázal jste ovšem, že je to hřích,
vrchnost i poddané stvořil jsi, bože.
Na zámku jindy samý smích,
cože tak hledíte na naše nože?
Toužíte k bohu, duše vy zbožná.
A chcem vám pomoci, jak vůbec možná.
Strom sobě vyberte, kde se to stane.
Oprátka hotová, k nebi se stoupá.
Jak je to, vzduchem když hruška se houpá,
velebný pane?

14.

Milá:

Já prošla trní, prošla hloží
a klekla jsem tam v pokoře.

Byl zabit. Je to sluha boží.
Bůh vidí to tam nahoře! –

Však kde mám hledat jeho vraha?
Kdo proved čín ten zběsilý?

Loupežníci:

To řekneme ti krátce, drahá:
my všichni jsme ho zabili!

15.

Milá sedmi loupežníků zpívá:

Nad lesem ještě mlha ranní
a rosa leží na květech.
Je chladný, svěží větru dech,
a je to chvíle k milování.

A je to jako jitro prvé
a je to jako dětský smích.
Les leží tady čist a tich,
jak nikde nebylo by krve.

A já jsem divným citem vzňata.
Chci vykoupat se v rose té.
Květ jaký pro mne vykvete?
Proč leží země nedojata?

Objímám stín, jenž se mi trátí.
Což nejsem dost už krásna dnes?
Kdo polibek můj chladně snes?
Proč země nechce milovati?

16.

Loupežník zpívá:

Číhám a číhám. Listí se třese.
Stezka se nějak dnes nejistě bělá.
Jako by kraj se byl proměnil zcela.
Nějaké strašidlo skrylo se v lese.

Ne krve líto. Uvyk jsem všemu.
O hrdlo běží-li, každý se brání.
Dnes ty a zítra já s krvavou skrání –
Ale tak těžko je; táži se: K čemu?

Od dětství – od mládí – něco mne dusí.
Na pláči, úsměvech je to jak kletba.
Ctnost i hřích, ničení tak jako setba – –
Táži se, táži se: Což se vždy *musí*?

17.

Milá sedmi loupežníků zpívá:

A nebuď dnes tak zamyšlený.
Mne dráždí myšlenky tvé dumné.
Ty u nich jsi a nejsi u mne.
Žárlím, jak byly by to ženy.

Mám žízeň, hořím, chce se pít.
Krev tvoji dnes bych vysát chtěla.
Je teplá, sladká, je tak vřelá.
Kdos mrtev je. Je sladko žít.

18.

Loupežník zpívá:

Já žárlím, milá, na ten les,
když vábí k sobě tvoje oči,
na vlny žárlím, v které skočí
tvé mladé, bílé tělo dnes.

Zhyzděna jizvou moje líc,
však neztratila síly páž.
Všech sedm milovat nás máš.
Nikoho víc. Nikoho víc.

Podivný oheň zrak má tvůj,
podivný chlad s tvým žářem střídá,
podivně ret tvůj napovídá.
Nikoho více! Pamatuj!

19.

Milá sedmi loupežníků zpívá:

Když slunce svítilo, na cestu vyšel,
les šuměl nad hlavou, ptáky pět slyšel.
Ve větvích stromů se modralo nebe.
Poutníče mladý, líto mi tebe.
Potůček teče rudý.

Kam noha vstoupila, vyrostl květ,
a ptáci tichli, když počal pět.
Nikdy jsem písni té neslyšela.
Stesk, hoře zoufalé a touha vřelá.
Potůček teče rudý.

Chtěla jsem promluvit. Chtěla jsem říci:
Dál nechod'. Číhají loupežníci.
Chtěla jsem promluvit: Obať, jdi domů.
Úklady číhají v stínu těch stromů.
Potůček teče rudý.

Ruku jsem dala mu, mluvíti chtěla.
Objal mne lehce kolem těla.
Tolik let, děvče, hledal jsem tebe.
Les šuměl nad námi, modralo nebe.
Potůček teče rudý.

Chtěla jsem říci: Smrt čeká v mžiku.
Jsem milá sedmi loupežníků.
Smrt bloudí lesem, číhá tu v hvozdě.
- Mech byl tak měkký a pak bylo pozdě.
Potůček teče rudý.

Vypadli na něho, raněný kles.
Slunce se ztratilo, zesmutněl les.
Zrak hledí s výčitkou, mrazí jak v zimě.

- Tolik let, děvče, a zradila jsi mne.
Potůček teče rudý.

Peníze cinkají. Tich a něm
on odpočívá pod stromem.
Hluboká rána v prsou mu zeje.
Kde je tvá písnička, cizince, kde je?
Potůček teče rudý - -

Sednu si u tebe. Dobře je tak.
Příliš se tesklivě díval tvůj zrak.
Peníze cinkají, kořist se dělí.
Tak jsme se, cizince, setkati měli?
Potůček teče rudý.

20.

Loupežník zpívá:

Má zvláštní přízvuk slovo msta.
Kde jeden mrtvý tiše tlí,
ať zvolna cesta zarůstá.

Ty máš nás, milá, všecky ráda.
Proč jednoho jsi měla víc?
Já zabil svého kamaráda.

Teď poslouchám. Kdo co mi poví?
Tajený jak bych slyšel smích.
Ve větru šelestí to křoví?

A nesměj se, má milá, už.
Jen pro tebe se všechno stalo
a proto, že je ostrý nůž -

Tys měla, milá, všecky ráda,
jak padla kostka, jak byl čas.
Jednoho víc. To byla zrada.

Hrob přítelův ať zarůstá.
A nesměj se: Mám nůž ten v ruce.
Má zvláštní přízvuk slovo msta.

21.

Milá sedmi loupežníků zpívá:

Noc voní. Světlušky zříš plát.
Noc krásná je, jak v létě bývá.
U ohně sedím. Hlavo divá:
Chce se mi smát, chce se mi smát!

Nůž blýská v ohni. Bodni jen.
Tvé oči divě hledí na mne.
Proč váháš? Všechno bylo klamné.
Vše jako sen – a pouhý sen!

Co ráda mám, to těžko říci.
Nad hříšnou smiluj se, o bože.
Hru oblak, bouři, odlesk nože,
vzpomínku, sen svůj. A snad nic.

Já neměla tě nikdy ráda.
Noc voní. Slyšíš z dálky hlas?
Chci jíti – proč tak křičíš zas?
A proč jsi zabil kamaráda?

Vše jako sen. – Mně chce se zdát
sen o očích, jež jinde planou.
Co chceš s tím nožem, se svou hanou?
Chce se mi smát, chce se mi smát!

22.

Loupežník:

To houkání ne zbůhdarma.

To není sova, kamarádi.

Stín mezi stromy mih se kradí.

Ne, já jsem poznal žandarma.

Leč kdo as byl ten bídný zrádce,
jenž na čakan nás posílá?

Milá sedmi loupežníků:

To, milí, mohu říci krátce:

Já jsem vás všechny zradila!

23.

Milá sedmi loupežníků zpívá:

Vždy časně ráno smutná vstanu

a jdu se modlit k Slitovníku.

– Spí v lese, visí na čakanu

Mých sedm smutných loupežníků.

Bůh nechce zřít však, co mne bolí,

vždy chlad a přísnost v jeho líci.

A chmurně hledí do údolí

mí nejsmutnější loupežníci.

Ty žárné oči dávno zchladly,

tak zchladly, jako všechno zchladá.

– Vy loupili jste, vy jste kradli,

a já vás za to měla ráda.

Vy líbali jste v ohně plání

v hlubokých lesích při měsíci.

Vy tančili jste do svítání.
- Proč věšeli vás, loupežníci?

Já polní kvítí pro vás nesu,
vy ale k němu nevoníte.
Mám kapradiny z vašich lesů,
vy ale už jich nevidíte.

Jak vítr vaším tělem klátí,
já stojím mdlá a bez naděje.
Když Kristus Pán moh z mrtvých vstáti,
proč vám též toho nedopřeje?!

A já vás všechny milovala
v hlubokých lesích při měsíci.
A já vás všechny zrazovala,
mí smutní, krásní loupežníci!

Viktor Dyk
Milá sedmi loupežníků

Vydala **Městská knihovna v Praze**
Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. vydání
Verze 1.0 z 21. 5. 2013